

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., v právní věci žalobce: **Kaufland Česká republika v. o. s.**, se sídlem Praha 4, Pod Višňovkou 25, proti žalovanému: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Praha 2, Štěpánská 15, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 7. 2012, č. j. ČOI 49458/12/O100/3000/12/Be/Št,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a shrnutí obsahu rozhodnutí správních orgánů

[1] Rozhodnutím ze dne 20. 3. 2012, č. j. ČOI 36533/12/3000/R/HT, sp. zn. 25/30/12, Česká obchodní inspekce, Inspektorát Jihomoravský a Zlínský (dále též „inspektorát“) uložil žalobci podle § 24 odst. 10 písm. d) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále též „zákon o ochraně spotřebitele“), úhrnnou pokutu ve výši 120 000 Kč za naplnění skutkových podstat správních deliktů podle § 24 odst. 7

písm. a) a h) zákona o ochraně spotřebitele (výrok I. rozhodnutí). Současně inspektorát uložil žalobci povinnost k náhradě nákladů správního řízení ve výši 1 000 Kč (výrok II. rozhodnutí).

[2] Konkrétně se žalobce dle inspektorátu dopustil správního deliktu podle § 24 odst. 7 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele tím, že nesplnil povinnosti dle § 3 písm. c) téhož zákona, jelikož při kontrolách u výrobků účtoval jinou cenu, než se kterou byl spotřebitel seznámen před uzavřením kupní smlouvy prostřednictvím cenovky, konkrétně dne 3. 1. 2011 v provozovně Kaufland na adrese Brno-Ponava, Sportovní 594/21, u dvou druhů výrobků, dne 4. 1. 2012 v provozovně Kaufland na adrese Kroměříž, Obvodová 3310, u jedenácti druhů výrobků, a dne 6. 1. 2012 v provozovně Kaufland na adrese Veselí nad Moravou, Stolařská 1758, u čtyř druhů výrobků.

[3] Správního deliktu podle § 24 odst. 7 písm. h) zákona o ochraně spotřebitele se žalobce dopustil tím, že poskytoval informace o ceně v rozporu s § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, jelikož při kontrolách informace o ceně prodávaných výrobků budila zdání, že je nižší, než jaká byla ve skutečnosti, konkrétně dne 3. 1. 2011 v provozovně Kaufland na adrese Brno-Ponava, Sportovní 594/21, u šestnácti druhů výrobků, a dne 4. 1. 2012 v provozovně Kaufland na adrese Kroměříž, Obvodová 3310, u dvaceti tří druhů výrobků.

[4] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, na jehož základě žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím změnil výrok I. napadeného rozhodnutí inspektorátu tak, že snížil uloženou pokutu na 100 000 Kč a ve zbytku rozhodnutí inspektorátu potvrdil.

[5] Žalovaný především konstatoval, že inspektorát ve výroku nezaměnitelným způsobem vymezil skutky žalobce. Skutky kvalifikované jako porušení § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele mohly být subsumovány i pod § 3 písm. c) téhož zákona, nicméně provedená kvalifikace byla spolehlivější a pro delikventa výhodnější vzhledem k využití absorpční zásady. Metodicky správné bylo porovnávat pouze kontrolované výrobky (vyhovující/nevyhovující). Inspektorát ve svém rozhodnutí nikde výslovně o jiných provozovnách žalobce nehovořil, zjištění nebylo „statisticky rozšířeno“ na všechny žalobcovy provozovny. V takovém případě by musela být pokuta nepoměrně vyšší.

[6] Projednávána jsou výhradně delikttní jednání upravená zákonem o ochraně spotřebitele, zákon č. 64/1986 Sb., o České obchodní inspekci, ve znění pozdějších předpisů, se v tomto případě neuplatnil. K dvojímu přičítání nedošlo, rozdíl v cenách je předpokladem spáchání správního deliktu, nikoli již v určité konkrétní výši, kterou byl oprávněn inspektorát zohlednit. Konkrétní rozdíly cen (5 Kč; 13,80 Kč a 7 Kč) však na rozdíl od inspektorátu žalovaný nevyhodnotil jako závažné, tuto přítěžující okolnost tedy z hodnocení vypustil, a snížil proto původní pokutu o 20 000 Kč.

[7] Odstranitelnost újmy způsobené žalobcem je problematická, jelikož postupem času se snižuje pravděpodobnost, že si spotřebitel uvědomí, že mu bylo na pokladně účtováno u některé položky více, než bylo uvedeno na cenovce u vystaveného zboží. Lze souhlasit s názorem inspektorátu, že kontrolní mechanismy žalobce selhávají, když k pochybení došlo u 19 % výrobků. Bylo v pořádku, že inspektorát poukázal na některé případy obzvláště výrazného rozporu mezi cenou v regálu a na pokladně.

[8] Inspektorát správně zvolil porušení § 3 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele jako závažnější delikt, jelikož v něm jde o přímou finanční újmu spotřebiteli, zatímco dle § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele jde pouze o hrozbu takovéto újmy.

[9] S ohledem na výše uvedené žalovaný uzavřel, že inspektorát komplexně posoudil závažnost skutků, pracoval s hledisky dle § 24b odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele, přihlížel ke konkrétním charakteristikám daného protiprávního jednání a srozumitelně vyjádřil, které okolnosti jsou pro žalobce přitěžující či polehčující.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[10] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce včas žalobu. Namítl, že mu byla uložena nepřiměřeně vysoká pokuta, napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, je v rozporu se skutečným stavem věci, a nemá oporu ve spisech a provedených důkazech. Žalovaný překročil meze správního uvážení.

[11] Žalobce považoval pokutu za nepřiměřenou především proto, že rozhodnutí o uložení pokuty je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a proto že výše pokuty neodpovídá významu chráněného zájmu s ohledem na polehčující okolnosti.

[12] Rozhodnutí o uložení pokuty nelze považovat za řádně odůvodněné, jelikož nebylo přihlédnuto ke všem polehčujícím okolnostem. Mezi ně patří malé množství nevyhovujících výrobků z celkového počtu kontrolovaných výrobků, malé množství nevyhovujících výrobků z celkového počtu výrobků prodávaných žalobcem v konkrétních provozovnách, malý počet kontrolovaných prodejen oproti celkovému počtu prodejen, které žalobce provozuje, a absence závažného škodlivého následku. Argumentaci těmito skutečnostmi žalovaný odmítl, přestože na druhou stranu připustil, aby inspektorát v neprospěch žalobce statisticky rozšířil způsobení finanční újmy spotřebiteli na všechny provozovny žalobce.

[13] Správní orgány měly přihlédnout k okolnosti doby trvání správního deliktu v souladu s § 12 zákona o České obchodní inspekci. Jelikož doba trvání byla prokázána pouze v okamžiku provedení příslušných kontrol, měl žalovaný tuto okolnost hodnotit ve prospěch žalobce.

[14] Spotřebitel má po zjištění, že došlo k nesprávnému účtování, možnost uplatnit reklamaci a náhradu škody. Nelze proto jako přitěžující okolnost hodnotit problematickou odstranitelnost újmy spotřebiteli.

[15] Není přípustné, aby správní orgán rozšiřoval zjištěné nedostatky i na další prodejny žalobce, jichž se konkrétní správní řízení netýká.

[16] Z hlediska kritéria způsobu spáchání správního deliktu není rozhodné, na kolika provozovnách z celkově kontrolovaných byly zjištěny nedostatky. Tvzení žalovaného, že selhaly kontrolní mechanismy žalobce, nemůže mít vliv na určení výše pokuty. Při porovnání s celkovými počty nabízeného zboží ostatně nelze o takovém selhání mluvit.

[17] Tím, že správní orgány k tíži žalobce hodnotily způsobení „přímé hrozby finanční újmy pro spotřebitele“ došlo k porušení zásady zákazu dvojího přičítání, jelikož tato skutečnost je předpokladem pro vznik sankční odpovědnosti.

[18] Inspektorát účelově hodnotil k tíži žalobce rozdíl mezi cenou výrobku deklarovanou na regále a cenou výrobku účtovaného na pokladně pouze u výrobků, kde byl rozdíl nejvýraznější, aniž by takového porovnání provedl i u ostatních výrobků.

[19] Žalovaný se dostatečně nevypořádal s odvolací námitkou ohledně nejzávažnějšího deliktu vzhledem k uložení úhrnného trestu.

[20] Z rozhodnutí správních orgánů není zřejmá kvalifikace správních deliktů, jakým přesně jednáním a z jakého přesného důvodu došlo k naplnění skutkových podstat dotčených deliktů.

[21] S ohledem na shora uvedené žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí inspektorátu zrušil, eventuálně aby soud uloženou pokutu snížil v souladu s § 78 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Za adekvátní by žalobce považoval pokutu nepřesahující 30 000 Kč.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[22] Ve vyjádření k žalobě žalovaný zejména uvedl, že pokuta byla řádně odůvodněna, nedošlo k porušení zákazu dvojího přičítání či překročení mezí správního uvážení. Polehčující okolnosti uváděné žalobcem byly rozebrány v odůvodnění napadených rozhodnutí. Zohlednění celkového počtu nabízeného zboží, případně celkového počtu provozoven žalobce, nemá logické opodstatnění. Zákon o ochraně spotřebitele má vlastní kritéria pro vyměřování pokut, mezi něž doba trvání protiprávního jednání nepatří. V tomto konkrétním případě navíc nebyly dány věcné důvody, proč toto kritérium zohlednit.

[23] Pokuta je ukládána pouze za tři předmětné kontrolní nákupy na třech provozovnách. Výsledky kontroly nebyly „statisticky rozšířeny“ na ostatní provozovny žalobce, jak žalobce opakovaně naznačoval. To by ostatně uložená pokuta musela být nepoměrně vyšší.

[24] V rámci úvah o výši pokuty byla zohledněna nikoli hrozící újma jako taková, ale konkrétní výše, jaká byla zjištěna kontrolami. Nebylo potřeba rozvádět, který ze správních deliktů je více závažný, jelikož to plyne z jejich samotné podstaty (hrozba x skutečná újma) a navíc mají oba shodně upravenou maximální výši sankce do 5 milionů Kč.

[25] V ostatním žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci Krajským soudem v Brně

[26] Zdejší soud, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí inspektorátu včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.

[27] V daném případě žalobce učinil předmětem soudního přezkumu rozhodnutí o uložení pokuty za spáchání jiného správního deliktu dle zákona o ochraně spotřebitele. Zde je třeba předně uvést, že žalobce nijak nezpochybňoval spáchání předmětných správních deliktů. Namítal především porušení zásady zákazu dvojího přičítání, nezohlednění všech polehčujících okolností, nedostatečné odůvodnění uložené pokuty a s tím související nesprávné určení výše pokuty ze strany správních orgánů.

[28] Pokud jde o obecně uplatněné žalobní body, soud je neshledal důvodnými. Žalovaný v posuzovaném případě řádně přezkoumal k odvolání žalobce rozhodnutí inspektorátu, a to v souladu s uplatněnými odvolacími námitkami. Ztotožnil se s jednou odvolací námitkou a s ohledem na tuto skutečnost snížil uloženou pokutu o 20 000 Kč. Jinak neshledal žádné pochybení, ztotožnil se s hodnocením věci tak, jak jej provedl inspektorát, své závěry žalovaný řádně odůvodnil, zabýval se s ohledem na použitou právní úpravu všemi skutečnostmi, které měly vliv na uložení pokuty i její výši. Žalobce nebyl nijak zkrácen na svých právech.

[29] Žalobce předně napadal způsob vyměření uložené pokuty. Zde je nutno v první řadě obecně uvést, že ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva správního orgánu), tedy zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje.

[30] Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání lze však dle § 78 odst. 1 s. ř. s. jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení (v první řadě jde ale o meze vyplývající z ústavních principů zákazu libovůle, principu rovnosti, zákazu diskriminace, příkazu zachovávat lidskou důstojnost, principu proporcionality apod.) nebo správní orgán volné uvážení zneužil. Soud tedy posuzuje, zda rozhodnutí správních orgánů nevybočila z mezí stanovených zákonem.

[31] Z rozhodnutí správních orgánů je zřejmá poctivá snaha o individualizaci pokuty a o její řádné zdůvodnění. Správní orgány se zabývaly závažností správních deliktů na základě kritérií obsažených v § 24b odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele, kterými jsou způsob spáchání, následky a okolnosti, za nichž byl správní delikt spáchán. V důvodech rozhodnutí vyložily, jaká kritéria byla vzata v úvahu a jaký mají vliv na význam deliktu. Soud nemá důvod vytýkat správním orgánům nedostatky v užití správního uvážení.

[32] V daném případě nebylo na místě aplikovat § 12 zákona o České obchodní inspekci, jelikož toto ustanovení se vztahuje k deliktům podle tohoto zákona. Zákon o ochraně spotřebitele má vlastní speciální úpravu správních deliktů. Přihlížet k době trvání jako k polehčující okolnosti by vzhledem k charakteru spáchaných deliktů ostatně bez dalšího nemělo v tomto konkrétním případě smysl.

[33] Jako přitěžující okolnosti inspektorát vyhodnotil, že k porušení povinností došlo ve všech třech kontrolovaných provozovnách a že celkově bylo na pokladně špatně účtováno 19 % kontrolovaných výrobků. Tato úvaha je zcela logická a nelze ji inspektorátu vyčítat. Tato skutečnost svědčí o tom, že se nejednalo například o exces jedné prodejny, případně u jednoho výrobku, ale že je to vcelku běžná situace a pro spotřebitele je těžké se tomuto protiprávnímu jednání vyhnout.

[34] Inspektorát konstatoval, že výše uvedené svědčí o selhání kontrolních mechanismů žalobce. Tímto konstatováním však pouze osvětloval, proč považuje přitěžující okolnosti uvedené v předchozím odstavci za závažné a proč k nim přihlédl. Nejednalo se o samostatnou přitěžující okolnost (viz str. 8 poslední odstavec rozhodnutí inspektorátu). Z rozhodnutí správních orgánů nevyplývá, že by kontrolní zjištění rozšiřovaly na další či dokonce všechny provozovny žalobce. Inspektorát jednoznačně hodnotil pouze tři kontrolované prodejny a nedostatky v nich zjištěné. Rozhodnutí inspektorátu je třeba číst v kontextu, z něhož tato

skutečnost vyplývá (srov. poslední odstavec na str. 8 rozhodnutí inspektorátu, který pokračuje na str. 9).

[35] Na tomto místě soud považuje za vhodné uvést, že polehčující okolnosti, kterých se naopak domáhal žalobce, nebylo možné uplatnit. V průběhu kontroly je v zásadě vždy kontrolována jen určitá část sortimentu. Kontrolní orgán poté může činit závěry jen ohledně zboží, které skutečně zkontroloval. Proto je možné porovnat počet vyhovujících a nevyhovujících výrobků, které byly fakticky zkontrolovány. Nelze však předjímat zda ostatní zboží, příp. i na jiných provozovnách, zákonné podmínky splňuje či nikoli. Rozhodně je tak potřeba odmítnout tezi žalobce, že čím více zboží nabízí a čím více má prodejen, tím to pro něj bude mít příznivější následky, pokud poruší právní předpisy. Obdobný výklad by byl v rozporu s úmyslem zákonodárce a obsahem a smyslem zákona o ochraně spotřebitele. Soud se rovněž ztotožnil se závěrem správních orgánů, že pokud bylo zjištěno nesprávné účtování u 17 z 89 kontrolovaných výrobků (tedy u cca 19 %) jedná se o přitěžující okolnost (téměř každý pátý kontrolovaný výrobek nesprávně účtován), a nikoli o okolnost polehčující, jak namítal žalobce.

[36] Je jistě pravda, že takto provedená namátková kontrola nemusí být vždy zcela objektivní, nicméně není v silách žádného kontrolního orgánu zkontrolovat veškeré zboží provozovatele sítě supermarketů. To ostatně ani není cílem zákonné úpravy a ani to pro kontrolu kvality nabízeného zboží není nezbytné. Pro naplnění skutkové podstaty správního deliktu postačovala zjištění z kontrolních nákupů tak, jak je učinil inspektorát.

[37] Nic závadného soud neshledal ani v tom, že při hodnocení způsobu spáchání deliktu žalovaný v neprospěch žalobce posoudil rovněž v některých případech zcela alarmující nesoulad deklarovaných a skutečných cen. Inspektorát na str. 9 čtvrtém odstavci svého rozhodnutí tento nesoulad specifikoval jednak peněžní částkou a jednak procentuálně. Rozhodně lze přisvědčit, že například rozdíl deklarované ceny 40 Kč u sluchátek combo a jeho skutečné ceny v pokladním systému v částce 149 Kč je skutečně alarmující, neboť rozdíl činí celých 109 Kč (bylo by účtováno o 272 % více).

[38] Hrozba finanční újmy pro spotřebitele byla u deliktu dle § 24 odst. 7 písm. h) zákona o ochraně spotřebitele hodnocena k tíži žalobce s ohledem na konkrétní výši možného finančního poškození. U jednoho kontrolního nákupu činilo toto možné poškození 133 Kč a u druhého 54 Kč. Soud neshledal, že by takto vymezená přitěžující okolnost vybočovala z mezí správního uvážení. Tyto částky rozhodně nejsou zanedbatelné. Nejednalo se ani o porušení zásady zákazu dvojího přičítání. Rozdíl mezi cenou výrobku deklarovanou na regálu a cenou v pokladním systému je předpokladem pro naplnění skutkové podstaty správního deliktu. Jakým způsobem a v jaké míře se tento rozdíl projeví, již však je možné hodnotit při určování výše pokuty.

[39] Za zcela logickou považuje soud také úvahu správních orgánů o otázce odstranitelnosti újmy. Žalobce totiž uvedl, že spotřebitelé postižení nesprávným účtováním mohou kdykoli uplatnit reklamaci a nárokovat náhradu škody. V takovém případě jde podle soudu o povinnost žalobce k nápravě vlastního protiprávního jednání. Je zcela zřejmé, že pokud spotřebitel nezjistí ihned při placení nebo bezprostředně po něm, že mu byla účtována cena odlišná od cenovky umístěné v regálech u výrobků, je jeho situace při pozdějším požadování případné náhrady komplikovaná a obtížně prokazatelná. Samotný požadavek spotřebitele na

vyplacení rozdílu je podmíněn tím, že si spotřebitel vůbec všimne pochybení při účtování, neboť řadu spotřebitelů ani nenapadne, že ceny u výrobků by nemusely souhlasit s cenami účtovanými u pokladny, a proto si nesnaží zapamatovat nebo zapisovat ceny všech výrobků, které nakupují. Většina spotřebitelů tak cenový nesoulad nezaznamená a o reálném odstranění vzniklé škody, kterou se snaží žalobce argumentovat, tak nelze v případě těchto spotřebitelů ani uvažovat. Jde o samotný charakter protiprávního jednání, nikoli o konkrétní skutková zjištění. Správní orgány tak správně k uvedeným tvrzením žalobce nepřihlédly.

[40] S ohledem na více spáchaných správních deliktů, možné výše udělených pokut a výši skutečně udělené pokuty při samé spodní hranici zákonné sazby (ve výši 2 % této sazby), lze konstatovat, že hodnocení jednotlivých polehčujících a přitěžujících okolností nemělo na výsledek věci zásadní vliv.

[41] Soud se dále ztotožnil se závěrem žalovaného, že nebylo potřeba rozvádět, který ze správních deliktů je více závažný, jelikož to plyne z jejich samotné podstaty (hrozba x skutečná újma). Oba správní delikty navíc mají shodně upravenou maximální výši sankce do 5 mil. Kč.

[42] Žalobce též namítal, že právní kvalifikace postihovaných protiprávních jednání nebyla správními orgány řádně odůvodněna. Soud k tomu uvádí, že z rozhodnutí inspektorátu jasné vyplynuly důvody, pro něž inspektorát subsumoval skutková zjištění pod konkrétní právní kvalifikaci. Pod bodem 1. výroku rozhodnutí inspektorátu šlo o porušení právní povinnosti správně účtovat ceny při prodeji výrobků dle § 3 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele, a tedy naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 24 odst. 7 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele. Bylo sem podraženo jednání žalobce, který výrobky zakoupené inspektory v rámci kontrolního nákupu nesprávně na pokladně účtoval, tedy za výrobky účtoval jinou cenu, než která byla uvedena na regálových etiketách u předmětných výrobků (prodávající se dopustí správního deliktu tím, že nesplní povinnost poctivého prodeje výrobků podle § 3 zákona o ochraně spotřebitele). Pod bodem 2. výroku rozhodnutí inspektorátu bylo kvalifikováno porušení právní povinnosti žalobce dle § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele spočívající v tom, že informace o ceně výrobku, kterou žalobce deklaroval u výrobků přímo v regálech, budila zdání, že je cena nižší, než jaká byla ve skutečnosti, čímž došlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu dle § 24 odst. 7 písm. h) zákona o ochraně spotřebitele, tedy, že prodávající se dopustí správního deliktu tím, že informaci poskytuje v rozporu s § 12 zákona o ochraně spotřebitele. V rámci této skutkové podstaty správního deliktu inspektoři kontrolovali na provozovnách správnost deklarovaných cen výrobků přímo v regálech pomocí přenosných čteček čárových kódů, tj. bez toho, že by výrobky kontrolně zakoupili, a zjistili nesoulad mezi deklarovanými cenami výrobků a cenami pokladními, které by byly spotřebitelům reálně účtovány v případě zakoupení uvedených výrobků.

[43] Žalovaný k odvolací námitce zdůraznil, že rozdíl mezi cenou deklarovanou u vystaveného zboží a cenou zanesenou v pokladním systému, resp. též následně žalobcem účtovanou, je nepochybně stavem rozporným se zákonem o ochraně spotřebitele. V případě reálného účtování jiné než deklarované ceny je pak kvalifikace dle § 3 písm. c) téhož zákona zcela na místě. U inspekčních zjištění neprovedených formou kontrolního nákupu pak dle žalovaného sice lze uvažovat o jejich subsumpci pod § 3 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele, neboť v tomto případě existuje zřejmá hrozba účtování jiných než deklarovaných

(vyšších) částek, nicméně kvalifikace dle § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele akcentující nedostatek informovanosti spotřebitele je v tomto případě přiléhavější. Pro žalobce pak byl tento přístup vzhledem k použití absorpční zásady rozhodně příznivější.

[44] S hodnocením žalovaného se soud ztotožnil a v plné míře na ně odkazuje. Ve věci je ovšem podstatné, že i kdyby byla skutková zjištění týkající se rozdílu cen neprovedená formou kontrolního nákupu inspektorátem kvalifikována nesprávně [a měla by tedy podléhat § 3 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele], nemohla se tato okolnost negativně projevit v právní sféře žalobce. Obě skutkové podstaty totiž spadají do shodné „trestní“ sazby § 24 odst. 10 písm. d) zákona o ochraně spotřebitele, aplikovaná absorpce tudíž vskutku nemohla postavení žalobce zhoršit.

[45] Závěrem nutno uvést, že použité právní úvahy o výši pokuty nevybočily ze zákonných mezí a ani netrpí vnitřním logickým rozparem. Obsah správního spisu jako celku a podaná žaloba nezakládají důvod pro snížení již uložené pokuty. Vzhledem k tomu, že za předmětné protiprávní jednání bylo možno uložit pokutu podle § 24 odst. písm. d) zákona o ochraně spotřebitele až do výše 5 milionů Kč, má krajský soud za to, že pokuta uložená při spodní hranici zákonné sazby, tedy ve výši 100 000 Kč, je přiměřená, nikoliv excesivní, a plně odpovídající předmětnému porušení povinností a okolnostem, za kterých k tomuto porušení došlo, přitom její uložení bylo správními orgány řádně a přezkoumatelným způsobem odůvodněno.

[46] Vzhledem k tomu neshledal soud důvodu, pro nějž by měl přistoupit k moderaci uložené sankce. K tomu lze dodat, že smyslem a účelem moderace není hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce. Tak tomu však v daném případě nebylo. Ostatně za „zjevně nepřiměřenou“ nejspíše není možno považovat pokutu uloženou ve výši 2 % zákonného rozpětí za situace, kdy sám fakt spáchání správního deliktu není mezi stranami sporný.

V. Závěr a náklady řízení

[47] Krajský soud v Brně tedy shledal žalobcovy námitky nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[48] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta) a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 16. září 2014

JUDr. Zuzana Bystřická, v. r.
předsedkyně senátu